

μιμνήσκων τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸ βραζιλάνιον, τί ὄξυς ὡς αἰχμὴ βελόνης ἤχος αὐλοῦ διατριπῶν τὰ ὄτα, πληροὶ τὰς λεωφόρους καὶ τὰς ἀγυιάς τῶν Ἀθηνῶν; Μὴν ἐπέδραμον αἴφνης οἱ Ὀῦνοι εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος καὶ πανηγυρίζουσι; Ὅχι· εἶνε Ῥωμαῖοὶ ψάλλοντες τὰ καλήμερα. Φαίνεται ὅτι δὲν εὑρισκεν ἄλλον τρόπον ὁ Θεὸς νὰ παρηγορήσῃ τοὺς κωφοὺς τῶν Ἀθηνῶν, διότι δὲν τοῖς ἔδωκε τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ἐξαπέστειλε τὰ νταούλια καὶ τὰ σουραύλια διὰ νὰ σικαθῶσιν οἱ ἀκούοντες τὰ ὄτα τῶν. Νὰ μὴ ἔχη τις ὄτα, ὦ ἄωτον εὐδαιμονίας! Τὸ κάλλιστον μέρος τῆς

τιον, τὸ προσφιλέσ δωμάτιον, τὸ πλήρες ἀτμοσφαιρας ἀγάπης καὶ φιλημάτων, ὅπου ἐφέλλισε τὰς πρώτας βρεφικὰς λέξεις, καὶ ὅπου τῶρα ἡ θέσις του εἶνε κενή . . .

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν αἱ γραμμαὶ ἀς γράφω πέσωσιν εἰς τὰ βλέμματα μητρὸς τινος ἐχούσης τὴν θυγατέρα της ἐν τῷ Ἀρσακίῳ. Μὴ ἀνησύχει, καλὴ γύναι, ἡ κόρη σου θὰ περάσῃ ὡραίαν ἐσπέραν. Εἰξέυρεις ἴσως ὅτι τὰς παραμονὰς τοῦ νέου ἔτους τελεῖται ἕκαστον ἔτος ἐσπερὶς ἐν τῷ

ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ Μ. Hixley.

πομπῆς ταύτης — πρὸ πάντων διότι εἶνε ἄφωνον — εἶνε οἱ πελώριοι πολύχρωμοι φανοὶ ἐν ὀσμήματι ἀτμοπλοίου ἢ πύργου περιηγόμενοι ἀπὸ καφενεῖου εἰς καφενεῖον καὶ ἀπὸ ξενοδοχείου εἰς ξενοδοχεῖον πρὸς τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν βεβαίως — μετὰ τὴν τῶν ὄτων! . . .

Ἄλλ' ἐν ᾧ

οἱ οὐρανοὶ ἀγάλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη,

ὅπως λέγει τὸ καλήμερον, ὁ πρὸ τινων μηνῶν εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πρωτοετῆς φοιτητῆς, κάθηται μελαγχολικὸς ἐν τινι ξενοδοχείῳ, ἀγνωστος ξένος ἐργένης· καὶ ἐν ᾧ τρώγει τὸ φαγητὸν τῆς ξενητείας, τὸ πνεῦμά του ἵπταται πρὸς τὸ γενέθλιον ἔδαφος, διέρχεται διὰ πολὺ γνωστῆς θύρας, ἀνέρχεται πολὺ γνωστὴν κλίμακα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμά-

Ἀρσακίῳ. Μεταβαίνει ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια· ἡ μεγάλη του Παρθεναγωγείου αἰθουσα ἀπαστρέπτει φαεφόρος καὶ περιανθής.

Αἱ μαθητρίαι ἀνακρούουσι ἐξαιρετὰ μουσικὰ τεμάχια· ἡ δὲ βασίλισσα, ἡ λατρευτὴ Ὁλγα μας διανέμει εἰς τὰς μαθητρίαις τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα. Ὡ! τί χαρὰ! Ἰδοὺ ἡ βασίλισσα ποιεῖται ἑναρξίν τοῦ χοροῦ μετὰ τινος τῶν μαθητριῶν· πενήτηντα, ἐξήκοντα χαριτωμένα ζεύγη περιστρέφονται φαιδρῶς πρὸς τοὺς γοργοὺς καὶ μελωδικοὺς φθόγγους . . . Εἶτα ἔρχεται ἡ ὥρα τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν ἀναψυκτικῶν, εἶτα πάλιν ἄρχεται ὁ στροβίλος ἢ ὁ τετράχορος καὶ οἱ ἄβροὶ πόδες πτεροῦνται . . . Ἄν ἦτο δυνατὸν ἡ νύξ ἐκείνη νὰ διαρκέσῃ ὅσον τρεῖς νύκτες! φεῦ! δὲν εἶνε